

Arrest

nr. 216 402 van 6 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 maart 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing, houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

*naam : I. (...)
voornaam : S. A. I. (...)
geboortedatum : 21.11.1997
geboorteplaats : Telkef
nationaliteit : Irak*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. De heer Ismael, verder de betrokkene, die staatsburger van Irak van Koerdische afkomst verklaart te zijn, bood zich op 08.11.2017 bij onze diensten aan. Daarbij drukte hij de wens uit een opnieuw een verzoek voor verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 20.11.2017 diende hij een verzoek voor internationale bescherming in.

Hij legde daarbij een identiteitskaart van Irak met nummer 00565614 (B-5), afgegeven op 25.06.2013, voor. Dactyloscopisch onderzoek in het kader van zijn verzoek leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene op 08.10.2015 internationale bescherming vroeg in Hongarije en op 16.11.2016 in Italië. De betrokkene werd gehoord op 03.01.2018 en verklaarde ongehuwd te zijn. Hij stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene verklaarde dat hij Irak op 06.08.2014 verliet en naar Turkije ging. Na een verblijf van een jaar in Turkije reisde hij het grondgebied van de lidstaten binnen via een hem onbekend land. Vandaar reisde hij door naar Hongarije. Na een verblijf van twee maanden trok hij verder en kwam in Italië terecht. Volgens zijn verklaringen verbleef de betrokkene vervolgens twee jaar bij een Koerd in Venetië. Op 06.11.2017 kwam hij naar eigen zeggen aan in België.

De betrokkene beaamde dat zijn vingerafdrukken werden geregistreerd in Hongarije en Italië, maar ontkende dat hij in die lidstaten internationale bescherming vroeg.

De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat België de mensenrechten respecteert. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Italië omdat Italië zich racistisch opstelt tegenover vluchtelingen en hij in Italië een dag in een politiekantoor werd vastgehouden.

Op 04.01.2018 werd een verzoek voor terugname gericht aan Italië. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn van twee weken beantwoord wat betekent dat Italië op 19.01.2018 verantwoordelijk werd voor de terugname van de betrokkene.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker voor internationale bescherming werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke

schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker voor internationale bescherming door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin- Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Italië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden.

Betreffende de bewering van de betrokkene dat Italië racistisch is ten opzichte van vluchtelingen merken we op dat dit een persoonlijk oordeel betreft.

Het feit dat hij een dag op een politiekantoor diende door te brengen is niet van die aard om te besluiten dat de betrokkene in Italië een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest te beurt viel.

De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn volgens zijn verklaringen twee jaar lange verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het interstatelijk vertrouwensbeginsel zullen de Italiaanse instanties de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker terugnemen en zal de betrokkene gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien het op 16.11.2016 ingediende verzoek het voorwerp was van een afwijzing zal een nieuw verzoek van de betrokkene worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op dezelfde wijze zal worden behandeld en zal worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Italië niet verlieten.

Het EHRM oordeelde in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds dat de situatie van onder meer verzoekers voor internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak *A.M.E v. Nederland* (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak *M.S.S.* (§35).

Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM in recente rechtspraak reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen verzoekers voor internationale bescherming, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, 30474/14, 04.10.2016, *Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk*, § 36).

Recente bronnen betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers zijn het vorig jaar geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", laatste update 30.03.2017, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH/OSAR ("Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", Bern, augustus 2016, hierna OSAR-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Een verzoek voor internationale bescherming kan worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten (de 'Questura') als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ('fotosegnalamento'). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de 'Questura' ('verbalizzazione').

Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat de situatie van de personen, die op grond van de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen en die al een verzoek indienden in Italië, verschillend kan zijn (pagina 40). Indien de bevoegde instanties -de Territoriale Commissie- intussen besloten bescherming te verlenen zal de betrokkene een verblijfstitel verwerven. Indien het in Italië ingediende verzoek reeds het voorwerp was van een afwijzing zal hij de mogelijkheid krijgen daartegen beroep aan te tekenen. In geval nog geen beslissing werd genomen wordt de procedure hervat. In geval de betrokkene zich niet aanbood voor verhoor en vanwege die reden een afwijzing kan krijgen kan hij of zij de Territoriale Commissie verzoeken een nieuw gehoor te doen.

Het OSAR-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet zomaar kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("This report describes the situation in Italy based on the examples of Rome and Milan. As there are considerable differences between regions and municipalities, it is not possible to outline the overall situation in the country", pagina 5). Het rapport meldt dat personen, die reeds een verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië, zich dienen aan te bieden bij de verantwoordelijke instanties -'Questura' - voor de hervatting van de procedure (pagina 21). Het rapport meldt tevens dat zowel in Rome als Milaan ngo's operationeel zijn die bijstand verlenen aan "Dublin-terugkeerders", waaronder ook diegenen die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden (pagina 25: "Basically, all people who are transferred to Rome, Milan or Bologna have access to the responsible NGO. However, the NGOs can only support people whose asylum procedure is ongoing or who have not applied for asylum in Italy previously. People whose asylum request is linked to another Questura are normally only given a train ticket so that they can travel on to the responsible region.").

We zijn van oordeel dat lezing van beide rapporten geenszins leiden tot het besluit dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen en reeds een verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië, niet opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU,

niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Het AIDA-rapport stelt dat het grootste probleem waarmee Dublin-terugkeerders te maken krijgen verband houdt met de Opvangrichtlijn ("The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions, which are, however, a problem common to all asylum seekers", pagina 40). We merken op dat dit niet nader wordt geduid. In de volgende zin wordt enkel verwezen naar de uitspraak in de zaak Tarakhel v. Zwitserland.

Het OSAR-rapport meldt dat Dublin-terugkeerders meestal in een CAS-centrum of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk (pagina 26). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn.

We zijn van oordeel dat de door beide rapporten geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de bovenvermelde rechtspraak van het EHRM.

Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat grosso modo uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- ("Centro di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza") aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"). Verzoekers verblijven in de eerstelijnsopvang tot ze kunnen doorstromen naar de SPRAR-structuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. Hieromtrent wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de Nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") op 14.10.2016, waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (AIDA, ""The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system", zie ook <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>).

In het OSAR-rapport wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (pagina 14 : "The reception system in Italy has grown from 5.000 to 120.000 places within four years. There were 105.248 places in state-run reception centres in February 2016 (...) The SPRAR system currently has 22.000 places, with a further 10,000 planned"). De auteurs van het OSAR-rapport opperen verscheidene malen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake. We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte gegevens en informatie. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten betreffende de opvang en behandeling van verzoekers van internationale bescherming in Italië is onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Amnesty International (AI) verwees in een vorig jaar verschenen rapport naar omstandigheden in de Italiaanse "hot spots" die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016). Volgens AI maken de Italiaanse instanties zich bij de registratie van de vingerafdrukken van immigranten schuldig aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de "hotspots". In het geval van de betrokkene werden de Italiaanse instanties bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor zijn terugname en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de Italiaanse "hot spots" zal worden ondergebracht. Tijdens het verhoor dd. 03.01.2018 stelde de betrokkene een gebroken linkerhand en hartproblemen te kennen.

Volgens de rechtspraak van het EHRM kan lijden dat wordt veroorzaakt door een natuurlijk optredende lichamelijke of geestelijke ziekte onder artikel 3 van het EVRM vallen als het wordt verergerd of dreigt te worden verergerd door een behandeling die het gevolg is van detentievoorzieningen, uitzetting of andere maatregelen waarvoor de overheid verantwoordelijk kan worden gehouden, mits het daaruit

voortvloeiende lijden de ernst heeft die dat artikel minimaal vereist (arrest van het EHRM van 13 december 2016, Paposhvili tegen België).

Het Hof van Justitie stelde in het arrest inzake de zaak C-578/16 PPU, C.K. e.a. tegen Slovenië van 16.02.2017 dat in omstandigheden waarin de overdracht van een asielzoeker met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van die asielzoeker zou inhouden die overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. Het komt aan de autoriteiten toe iedere ernstige twijfel over de weerslag van de overdracht op de gezondheidstoestand van de betrokkene weg te nemen en na te gaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen. Zo dienen ze door de verzoeker voorgelegde objectieve gegevens, zoals medische attesten met betrekking tot zijn toestand en die de bijzondere ernst van zijn gezondheidstoestand en de aanzienlijke en onomkeerbare gevolgen van een overdracht aantonen niet buiten beschouwing laten.

Richtlijn 2013/33/EU - de Opvangrichtlijn- beschouwt onder meer personen met ernstige ziekten als kwetsbaar.

We wensen te benadrukken dat de betrokkene tot heden niet aan de hand van concrete, objectieve elementen aannemelijk maakte dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn en die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Wat het oordeel van het EHRM in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04.11.2014 betreft willen we opmerken dat dit arrest geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties moeten worden gevraagd. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Italië, maar benadrukte duidelijk de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat naast het enkele feit verzoeker van internationale bescherming te zijn minstens een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou volgen dat in een bepaald geval garanties dienen te worden gevraagd. Een dergelijke bijkomende factor werd in het geval van de betrokkene niet aangetoond.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet; Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; Schending van de motiveringsplicht ; Schending van het artikel 3 Verordening (EU) 604/2013 ; Schending van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ; Schending van het artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ; Schending van het artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ; Schending van de zorgvuldigheidsverplichting ; Schending van het redelijkheidsbeginsel.

4.1. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat de Belgische asielautoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoeker ook al verklaarde verzoeker nooit een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend in Italië. Noch antwoordde Italië op het overnameverzoek door België gericht aan de Italiaanse autoriteiten dd. 04/01/2018. In de bestreden beslissing wordt vervolgens gewezen op de omstandigheden van opvang en van behandeling van asielzoekers in Italië. In de bestreden beslissing wordt weliswaar verwezen naar enkele objectieve bronnen, doch uit de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat het onderzoek niet voldoende uitgebreid, noch correct werd gevoerd.

4.1.1. Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet alle gekende feitelijkeheden mede in overweging genomen. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoeker, ook al verklaarde de heer Saadullah Afdi Ismael ISMAEL dat hij nooit een verzoek tot internationale bescherming indiende in Italië. Noch antwoordde Italië op het overnameverzoek door België gericht aan de Italiaanse autoriteiten dd. 04.01.2018. In de bestreden beslissing wordt vervolgens gewezen op de omstandigheden van opvang en van behandeling van asielzoekers in Italië. In de bestreden beslissing wordt weliswaar verwezen naar enkele objectieve bronnen, doch uit de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat het onderzoek niet voldoende uitgebreid, noch correct werd gevoerd.

De beslissing stelt als volgt:

"Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voorkomen uit de Conventie Van Genève en het EVRM nakomen. (...) Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de G rond rechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de ander lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 433/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaten onder de bepalingen van

Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorziening voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest. "

Verder leest de beslissing dat:

"Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voorkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt."

Echter is het niet omdat een staat een Conventie ondertekend heeft, dat zij deze ook automatisch nakomt, anders zou een rechterlijke toetsing volledig overbodig zijn. Verzoeker kan dan ook niet akkoord gaan met deze beslissing. Immers dient Dienst Vreemdelingenzaken in elk geval op de hoogte te zijn van de fundamentele tekortkomingen in het asielbeleid van Italië, waardoor de verzoeker wel degelijk een risico loopt op een vernederende en onmenselijke behandeling bij overdracht naar Italië. De aangehaalde bronnen in de beslissing zijn niet zo eenduidig als de beslissing laat uitschijnen, wel integendeel. De Dienst Vreemdelingenzaken haalt dit bovendien zelf aan door volgende stellingen:

"Het AIDA- rapport stelt dat het grootste probleem waarmee Dublin- terugkeerders te maken krijgen verband houdt met de Opvangrichtlijn ("The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions, which are, however, a problem common to all asylum seekers", pagina 40). We merken op dat dit niet nader wordt geduid. In de volgende zin wordt enkel verwezen naar de uitspraak in de zaak Tarakhel v. Zwitserland. Het OSAR- rapport meldt dat de Dublin- terugkeerders meestal in een CAS- centrum of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk (pagina 26). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met systematisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn."

De Dienst Vreemdelingenzaken haalt deze opmerkingen wel aan, doch doet deze eenzijdig en zonder enige motivatie af als onterecht of niet ernstig genoeg om te spreken van een onvermogen om asielzoekers onder de Dublin-procedure op te vangen. Echter merkt de Dienst Vreemdelingenzaken zélf op dat "dit niet nader wordt geduid", en gaat hier dan ook niet verder op in. Dit ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken wel niet van hun onderzoeksplicht om na te gaan of Dublin -terugkeerders- in casu dus ook verzoeker- niet onderworpen zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling! Ook uit andere objectieve bronnen blijkt dat de opvang en behandeling van asielzoekers en kandidaat asielzoekers in Italië tot op heden ondermaats is, waardoor een schending van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 4 van het EU-Handvest niet uitgesloten kan worden. Het artikel 3 E.V.R.M. bepaalt: 'Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen en bestraffingen.' Het artikel 4 van het EU-Handvest herhaalt dit verbod: 'Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen en bestraffingen.'

4.1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.1.3. Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

4.1.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

4.2. De opvang-situatie in Italië faalt.

4.2.1. De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoeker. De verzoeker kan zich hier niet mee akkoord verklaren, aangezien de verzoeker bij terugkeer naar Italië dreigt bloot gesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen en het risico om teruggestuurd te worden naar Irak reëel is. Het is immers zo, in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing poogt voor te houden, dat de situatie op vlak van opvang en behandeling van asielzoekers in Italië verre van optimaal is. Het artikel 3 van de Verordening (EU) 604/2013 bepaalt hieromtrent het volgende: "Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te drogen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast; de verantwoordelijke lidstaat."

4.2.2. Uit objectieve bronnen blijkt dat de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië tót op heden ondermaats is, waardoor een schending van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 4 van het EU-Handvest niet uitgesloten kan worden. Artikel 3 E.V.R.M. bepaalt: 'Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.' Artikel 4 van het EU-Handvest herhaalt dit verbod: 'Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen en bestraffingen.' De weinig beschikbare plaatsen zijn absoluut niet voldoende uitgerust om de vreemdelingen op te vangen. De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst hiernaar zelf in de bestreden beslissing dat Italië faalt.

"Het OSAR-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van de Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren bemerkings hieromtrent niet zomaar kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ('This report describes the situation in Italy based on the examples of Rome and Milan. As there are considerable differences between regions and municipalities, it is not possible to outline the overall situation in the country', pagina 5). Het rapport meldt dat personen, die reeds een verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië, zich dienen aan te bieden bij de verantwoordelijke instanties- 'Questura'- voor de hervatting van de procedure (pagina 21). Het rapport meldt tevens dat zowel in Rome als Milaan ngo's operationeel zijn die bijstand verlenen aan "Dublin- terugkeerders", waaronder ook diegenen die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden (pagina 25: 'Basically, people who are transferred to Rome, Milan or Bologna have access to the responsible NGO. However, the NGO's can only support people whose asylum procedure is ongoing or who have not applied for asylum in Italy previously. People whose asylum request is linked to another Questura are normally only given a train ticket so that they can travel on to the responsible region.'")

De verzoeker kan het evident niet eens zijn met de bestreden beslissing, als deze zelf erkent dat verzoeker behoort tot de categorie van personen, die geen bijstand krijgen door de NGO's in Italië. Verzoeker zal bij terugkeer naar Italië aan zijn lot worden overgelaten!

4.2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde in diverse arresten vast dat uit diverse verslagen effectief blijkt dat ondanks diverse maatregelen, het geenszins gegarandeerd is dat een kandidaatvluchteling in Italië door de Italiaanse autoriteiten opgevangen zal worden of dat hij tijdens de behandeling van zijn asielprocedure niet in extreme omstandigheden zal verblijven gezien de maximale opvangcapaciteit in Italië regelmatig overschreden wordt. Zie bv. de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, CCE, 144 188, april 2015 :

« Il ressort des rapports que, malgré les mesures mises en oeuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes - lui offrant ainsi un abri-, où qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles - les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées -, le temps de l'examen de la demande d'asile. La circonstance que la situation de l'Italie n'est pas comparable à celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M.S.S. ainsi que le souligne la partie défenderesse dans sa décision et à l'audience, ne permet pas d'énerver ce constat. »

4.2.4. De beslissing focust zich voornamelijk op de 'een grote vastberadenheid' in het asielbeleid in Italië, dat zou kunnen waargenomen worden door de aanwezigheid van ngo's en evoluerende beleid rond opvangplaatsen voor asielzoekers. Hieromtrent dient vooreerst opgemerkt dat deze hoewel deze rapporten een aantal punten van vooruitgang melden, ze over de gehele lijn het asielbeleid fel bekritisieren en indien verzoeker zou teruggestuurd worden, er nog steeds een groot risico op schending van het artikel 3 EVRM voorhanden is.

- 4.2.4.1. Zoals reeds aangehaald verwijst de beslissing naar het geactualiseerde OSAR-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de 'Dublin-verordening' aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de verantwoordelijke instanties – Questura voor de hervatting van de procedure en dat er bijstand wordt voorzien door NGO's. Verder in de beslissing staat evenwel te lezen dat in datzelfde OSAR-rapport er wordt opgemerkt dat wat betreft die bijstand, het juist de Dublin-terugkeerders zijn die hier geen beroep op kunnen doen!
- 4.2.4.2. Verder baseert de beslissing zich ook op het AIDA- rapport, laatste update 30.03.2017. Daarbij dient er te worden opgemerkt dat er in het rapport verscheidene malen wordt geopperd dat wat de opvang van asielzoekers betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voorkomende uit de Europese richtlijn ter zake. Wanneer een asielzoeker niet kan worden overgedragen naar de bevoegde lidstaat omdat de asielprocedure en/of opvangvoorzieningen systeemfouten vertonen die kunnen resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen, blijft de lidstaat bevoegd waar de asielaanvraag ingediend werd (artikel 3 §2, 2e lid Dublin-verordening). De Dienst Vreemdelingenzaken gaat evenwel verder door eenzijdig te stellen dat zij van oordeel is dat deze conclusie niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Dit lijkt evenwel zeer tegenstrijdig. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst dus enkel rekening te houden met de passages uit het rapport die haar opportuun en dienstig lijken en weigert daarbij opmerkingen of inbreuken door Italië begaan te erkennen. Dit tast de geloofwaardigheid van de aangehaalde argumenten aan.

4.2.5. Het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken is in het licht van de gekende feitengegevens niet redelijk. Er zijn nog tal van problemen voor wat betreft onder meer de opvang van asielzoekers. De 'grote vastberadenheid' in het Italiaans asielbeleid maken geen garanties uit voor de verzoeker op een menswaardige behandeling in Italië. Er is geen enkele garantie dat verzoeker in een menswaardige leefomgeving zal terechtkomen na overdracht naar Italië, wel in tegendeel.

4.2.6. Verzoeker wenst er verder op te wijzen dat deze 'grote vastberadenheid' geen individuele garanties behelst. Deze garanties zijn des te noodzakelijker in de huidige realiteit van de vluchtelingen crisis waarmee Italië geconfronteerd wordt. Immers dreigt een overdracht zonder de nodige garanties het artikel 3 E.V.R.M. te schenden. De beslissing stelt dat betrokkene niet aannemelijk maakte dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tót bijzondere concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. De heer Saadullah Afdi Ismael ISMAEL verklaarde echter wel dat Italië racistisch is ten opzichte van vluchtelingen en dat hij ook een dag werd vastgehouden in een politiekantoor. Deze -volgens tegenpartij loutere bewering- ligt echter volledig in lijn met de actuele informatie met betrekking tot de behandeling van asielzoekers in Italië, en meer specifiek, de opvang van asielzoekers. Zo beschreef Medecins sans Frontières nog de verslechterde opvangcondities voor asielzoekers in Italië in een recent rapport van 08.02.2018:

"The reception system for asylum seekers and refugees was expanded to reach just over 180,000 places as of 31 December 2017 and, for the most part, continues to be based on extraordinary reception facilities. More than 150 thousand migrants are housed in Emergency Reception Centres, compared to only 31,270 accommodated in the Protection System for Asylum Seekers and Refugees (SPRAR) network. The structural distress of the system is mainly caused by the low turnover levels in the centres

and by the lengthening of asylum application examination times. The chronic shortage of places is accompanied by the effective absence of services aimed at assisting social inclusion, due mainly to the emergency-based structure of the system. For this reason, many migrants who leave the reception centres at the end of the asylum process are forced to live in informal settlements. The settlements are also populated by migrants who are attempting to apply for asylum and have failed to enter the reception system and those who try to reach another EU state and get stranded at the borders."

Het feit dat verzoeker zich in dergelijke precaire en onveilige situatie bevindt en heeft bevonden vraagt evident om meer waarborgen en garanties bij een eventuele overdracht naar Italië. In dat opzicht kan in casu verwezen worden naar het arrest van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Tarakhel v. Zwitserland waarin het Hof stelde dat een overdracht in gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kan betekenen. Op het punt waarin deze situatie in casu verschilt met de situatie in de zaak Tarakhel, namelijk een gezin met zeer jonge kinderen, dient er te worden op gewezen dat verzoeker een erg kwetsbaar persoon is waarvoor individuele garanties zich eveneens opdringen. Zoals hierboven al aangehaald zal verzoeker beschouwd worden als een Dublin- terugkeerder, waardoor hij geen garanties op degelijke opvang zal krijgen, zoals aangehaald in het AIDA- rapport waar tegenpartij naar verwijst. Het is aan de Dienst Vreemdelingenzaken om aan verzoeker individuele garanties te bieden dat hij niet onderworpen zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken hierin niet is geslaagd!

4.2.7. De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken stelt bovendien dat verzoeker geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verzoeker kan het absoluut niet eens zijn met deze motivering. Het is namelijk zo dat, zoals hierboven reeds uiteen gezet, dat verzoeker verklaarde dat Italië racistisch is ten opzichte van vluchtelingen en dat hij ook een dag werd vastgehouden op een politiekantoor. Dit was voor de heer Saadullah Afdi Ismael ISMAEL een traumatische ervaring, maar waaraan hij evenwel niet veel kon veranderen in de gegeven omstandigheden, gelet op het feit dat verzoeker een beperkte kennis heeft van zijn rechten. Verzoeker had niemand of niets om op terug te vallen die hem in deze situatie kon helpen. Vandaag heeft hij deze hulp in België wel gevonden en heeft hij, zo ook volgens zijn sociaal assistente, gezonde netwerken en contacten kunnen leggen. De heer Saadullah Afdi Ismael ISMAEL voelt zich in België voor het eerst in lange tijd veilig. Het feit dat verzoeker zich in deze erg kwetsbare situatie bevindt maakt, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, wel degelijk een omstandigheid uit die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling kan gezien worden in de zin van het artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest.

4.3. Italië heeft niet geantwoord ten aanzien van de Belgische autoriteiten. Aangezien de Italiaanse autoriteiten niet expliciet antwoordden, is er ook geen zekerheid dat de verzoeker daadwerkelijk opgevangen zou worden bij overname door Italië.

Meer nog, verzoeker zal zich niet kunnen beroepen op enige bijstand die door NGO's in Italië worden verleend, gezien Dublin- terugkeerders enkel een treinticket krijgen die hen brengt naar de verantwoordelijke regio.

4.4. De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet ontkennen dat er geen garanties zijn in het specifieke dossier van de verzoeker. Het moge dan ook duidelijk zijn dat een overdracht voor de verzoeker een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het is immers zo, in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing poogt voor te houden, dat de situatie op vlak van opvang en behandeling van asielzoekers in Italië verre van optimaal is. Nu Italië de regels naast zich neerlegt, is er wel degelijk sprake van een blootstelling aan foltering en onmenswaardige behandeling bij terugkeer van de verzoeker in Italië.

4.5. Er kan geconcludeerd worden dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd werd. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel kan vastgesteld worden. Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet blijkt dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat eveneens een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoeker niet duidelijk maken op welk punt de motivering in de bestreden akte hem niet toelaat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. In tegendeel blijkt uit het betoog van de verzoekers dat zij er afdoende kennis van hebben op welke gronden, in rechte en in feite, de bestreden verwijderingsbeslissing berust. De verzoeker argumenteert dat hij niet akkoord kan gaan met de geboden motivering, doch een dergelijke inhoudelijke kritiek betreft niet de uitdrukkelijke motiveringsplicht maar de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Een schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet is op niet aangetoond.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker betoogt vooreerst dat hij nooit een verzoek tot internationale bescherming indiende in Italië. Tevens wijst verzoeker er op dat Italië het overnameverzoek door België niet beantwoordde.

Artikel 13 van de Dublin III Verordening. bepaalt:

“Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.”

Het onderzoek van de vingerafdrukken van de verzoekende partij leverde een Eurodac-resultaat 1 op, wat onweerlegbaar aantoont dat de verzoekende partij asiel vroeg in Italië. Bijgevolg is verzoekende partij Italië niet op illegale wijze binnengekomen.

Over de door de betrokkene geuite wens om in België te kunnen blijven, benadrukt de Raad dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Verzoekende partij gaat eraan voorbij dat overeenkomstig de vermelding in Eurodac de verzoekende partij op 17 september 2014 een asielaanvraag heeft ingediend in Italië, dat om die reden een verzoek tot terugname in toepassing van artikel 18.1.b van de Dublin III Verordening werd gericht aan de Italiaanse autoriteiten, en dat Italië het verzoek tot terugname in toepassing van artikel 18.1.b van de Dublin III Verordening impliciet heeft aanvaard via tacit agreement. Daarenboven stipuleert artikel 18.2, eerste lid van de Dublin III Verordening het volgende: *“2. In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.”* Verzoekers betoog mist grondslag, gelet op de uitdrukkelijke bepalingen van de Dublin III Verordening.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet er vooreerst op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in zijn hoofd een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Italië, doch hiermee toont de verzoekende partij niet aan dat zij bij haar terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan. De Raad benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van artikel 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in artikel 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148). In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Italië.

De vraag die aan verzoekende partij werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat verzoekende partij afdoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die zij ter zake ter beschikking had, te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoekende partij gevraagd: *“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen?”*

De verzoekende partij heeft geantwoord: *“Om welke reden kan of mag volgens u Italië of Hongarije uw asielaanvraag niet behandelen?”*

Ik heb bezwaar tegen beide landen gezien ze zeer racistisch zijn ten opzichte van vluchtelingen.

Heeft u een geval meegemaakt van racisme tegen u persoonlijk?

Ik wou in beide landen politieagenten aanspreken om iets te vragen maar ik werd telkens weggestuurd.

Heeft u problemen gekend wat betreft opvang of behandeling?

In Hongarije gedurende 2 maanden opgesloten in een gesloten centrum. Ik werd zeer slecht behandeld. Wij werden lastiggevallen door de veiligheidsagenten van het gesloten centrum tijdens onze nachtrust waarbij we moesten opstaan voor controle. Wij werden ook op tijd en stond uitgescholden door dezelfde agenten alsook onze thuislanden werden door het slijk gehaald.

In Italië werd ik gedurende 1 dag opgesloten in het politiekantoor.”

Hieromtrent werd door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet op kennelijk onredelijke wijze overwogen dat de bewering van verzoekende partij, dat Italië racistisch is ten opzicht van vluchtelingen, een louter persoonlijk oordeel betreft. Tevens wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat het feit dat verzoekende partij een dag op een politiekantoor diende door te brengen, niet van die aard is om te besluiten dat verzoeker in Italië een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van EU zou zijn.

De verzoekende partij laat na, na een verblijf in Italië, concrete en op zichzelf betrokken feiten naar voren te brengen over een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM.

Onder foltering in de zin van artikel 3 EVRM wordt begrepen, *“die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht”* (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.). Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een

vreemdeling een schending van het artikel 3 EVRM kan uitmaken, *“in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”*.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië. De bestreden beslissing verwijst daarbij naar volgende rapporten: ANCI van 19.10.2016; SFH/OSAR rapport dd. augustus 2016; AIDA-rapport van 30.03.2017 update; ECRE Weekly Bulletin dd. 30.04.2015; Italian Roadmap van 01.10.2015; Raad van Europa van 09.06.2014; AIDA-rapport van 09.09.2014; UNHCR van juli 2013. Ook werd rekening gehouden met de rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie van de Europese Unie. De gemachtigde van de staatssecretaris besluit hieruit dat niet zonder meer kan worden gesteld dat asielzoekers in Italië automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. De gemachtigde verwijst ook naar relevante en recente rechtspraak van het EHRM die bevestigt dat er in Italië geen situatie aanwezig is waar de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Volgens het EHRM kan de situatie van de opvangstructuren in Italië niet worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, Tarakhel v. Switzerland, par. 114; EHRM 5 februari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland (beslissing)). Voorts wordt erop gewezen dat het EHRM zich reeds in talrijke zaken heeft uitgesproken over de asielprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers in het kader van de Dublin Verordeningen naar Italië. Naast in de bestreden beslissing uitvoerig besproken arrest Tarakhel, sprak het Hof zich eveneens uit in de zaken Hussein Diirshi en anderen t. Nederland en Italië (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51377/10, §§ 98-117, 10 september 2013; Halimi t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr.53852/11, §§ 21-25 en §§ 29-36, 18 juni 2013; Abubeker t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr.73874/11, §§ 31-34 en §§ 37-41, 18 juni 2013; Daybetgova en Magomedova t. Oostenrijk (beslissing), nr. 6198/12, §§ 25-29 en §§ 32-39, 4 juni 2013; en Mohammed Hussein t. Nederland en Italië (beslissing), nr. 27725/10, §§ 25-28 en 33-50, 2 april 2013. Ook na het arrest Tarakhel sprak het Hof zich, eveneens in de vorm van een beslissing, nog uit in onder meer de zaak A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM benadrukte eind juni 2015 nogmaals dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

Met haar betoog, waarbij zij wijst op beweerde tekortkomingen in de asiel- en opvangprocedure, toont verzoekster niet aan dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië heden systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen.

De verzoekende partij verwijst nog naar het laatste OSAR-verslag van augustus 2016, waarin zou worden bevestigd dat de Italiaanse asielprocedure systematische tekortkomingen kent, doch dienaangaande benadrukt de Raad dat hieromtrent door de gemachtigde uitdrukkelijk werd gemotiveerd in de bestreden beslissing. Door de gemachtigde wordt terecht gewezen op het feit dat de auteurs van het door de verzoekende partij aangehaalde OSAR-verslag uitdrukkelijk zelf aangeven dat zij slechts de situatie in Milaan en Rome hebben onderzocht, waarbij zij zelf verklaren dat deze bevindingen niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië. Eén en ander klemmt des

te meer nu de gemachtigde zich bij het nemen van de bestreden beslissing steunde op recentere bronnen, op basis waarvan kon worden besloten dat de gebeurlijke tekortkomingen van het Italiaanse asielsysteem niet van die aard zijn om te besluiten dat de verzoekende partij zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU Handvest. Bovendien moet worden benadrukt dat uit het OSAR-rapport van augustus 2016 niet kan worden besloten dat de situatie van Dublin-terugkeerders (zoals de verzoekende partij in casu) van die aard zou zijn dat zij geen toegang zouden krijgen tot de asielprocedure en de nodige bijstand. Het is uiteraard essentieel bij de beoordeling van onderhavig dossier dat rekening wordt gehouden met de specifieke situatie van Dublin-terugkeerders, dewelke allerminst op dezelfde voet kunnen worden geplaatst als asielzoekers dewelke voor de eerste keer Italië binnenkomen op de zogenaamde hotspots.

Mede gelet op de uitdrukkelijke overwegingen hieromtrent in de bestreden beslissing (p. 3, onderdaan), kan het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot het OSAR-rapport niet doen besluiten tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekende partij nog verwijst naar de grote instroom van migranten, laat de Raad gelden dat de grote instroom van migranten niet volstaat opdat zou zijn aangetoond dat verzoekende partij in Italië geen asielaanvraag zou kunnen indienen en zij hierbij niet de vereiste opvang zou kunnen genieten. Terwijl daarnaast ook gewezen wordt op de bijkomende inspanningen die in dit kader zowel door de lidstaten als door de Europese Commissie worden geleverd. Verzoekende partij maakt overigens niet aannemelijk dat zij geen opvang in Italië zou kunnen genieten door te verwijzen naar een aantal persartikels. Eén en ander is overigens hoe dan ook moeilijk verenigbaar met het feit dat de verzoekende partij uitdrukkelijk verklaarde bij de eerdere passage in Italië wel degelijk opvang te hebben genoten, terwijl zij toen nog niet eens een asielaanvraag had ingediend.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris een grondige analyse heeft gemaakt van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië.

Betreffende de opvang citeert de verzoekende partij uit het AIDA-rapport, doch weerlegt zij hiermee de pertinente motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de opvangmogelijkheden in Italië niet. Waar zij stelt dat uit dit rapport blijkt dat in 2015 in totaal 14.019 asielzoekers werden overgedragen aan Italië enkel en alleen door drie lidstaten, dat dit betekent dat de tijdelijke opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders die volgens het rapport een capaciteit hebben van amper 443 personen manifest ontoereikend is, dat hieruit geenszins kan opgemaakt worden dat de Italiaanse overheid Dublin-terugkeerders zullen ten laste nemen en dit gedurende hun hele asielprocedure, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de Dublin-terugkeerders worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk. In de bestreden beslissing wordt er op gewezen dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de capaciteit van het SPRAR-netwerk te vergroten en dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had. Met haar beweringen maakt de verzoekende partij alleszins in casu niet aannemelijk dat zij verstoken zal blijven van elke vorm van opvang bij een terugkeer naar Italië, mede gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing in verband met de verhoging van de opvangcapaciteit. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat er rekening gehouden werd met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, alsook met de actuele situatie in Italië, met de grote toestroom van immigranten die Italië als buitengrens van de EU kent, de moeilijkheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen, doch ook de maatregelen die ter zake worden genomen om aan de tekortkomingen te verhelpen wat aantoonde dat de Italiaanse autoriteiten niet onverschillig zijn en trachten aan de problematiek het hoofd te bieden.

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij wel tot een schending van artikel 3 EVRM werd besloten, toont niet aan dat ook in dit dossier een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weerhouden. Verzoekende partij past deze rechtspraak niet toe op haar eigen situatie, en toont niet aan dat de feitelijke omstandigheden dezelfde zijn. Bovendien hebben arresten van de Raad in een continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde (cf. RvS 28 januari 2011 nr. 6482 (c)).

Het is niet omdat zich bepaalde problemen kunnen stellen, waarvan verzoekende partij tijdens het gehoor ook niet heeft gesteld hiermee geconfronteerd te zijn, dat er een schending van artikel 3 EVRM kan worden aangenomen. Terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing is ingegaan op de Dublin III Verordening en de verantwoordelijkheid van Italië, die door dezelfde hogere

rechtsregels als België gebonden is, en vastgesteld heeft dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, niet zouden respecteren, alsook dat verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt dat een overdracht aan Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 EVRM.

Betreffende de opmerking van de verzoekende partij dat de Italiaanse autoriteiten niet uitdrukkelijk hun verantwoordelijkheid erkennen en de verwerende partij er met andere woorden vanuit gaat dat de verzoekende partij adequate opvang zal krijgen zonder dat er garanties zijn op opvang en betreffende de opmerking dat de verwerende partij niet bij de Italiaanse overheid geïnformeerd heeft naar garanties op opvang en de mogelijkheden om asiel aan te vragen, wijst de Raad op wat volgt. Voor wat betreft Dublin-terugkeerders die in Italië nog geen asielaanvraag hebben ingediend, blijkt dat zij bij hun aankomst in de luchthaven een asielaanvraag moeten indienen. Zij zullen een afspraak bekomen bij de bevoegde Questura om een zgn. verbalizzazione te bekomen (p. 22 van het SFH-rapport). Uit het rapport blijkt dat indien er geen uitdrukkelijk akkoord is van Italië voor de over- of terugname van de asielzoeker, quod in casu, de persoon in kwestie altijd zal worden overgebracht naar Rome of Milaan. De modaliteiten van de overdracht worden op voorhand vastgelegd op basis van de Dublin-Verordening. De Dublin-terugkeerders ontvangen van de grenspolitie in de luchthaven een uitnodiging die informeert welke Questura in casu bevoegd is voor hun asielaanvraag. In de luchthavens van Rome en Milaan, is er een NGO ter plaatse om advies en bijstand te verlenen aan Dublin-terugkeerders. Dublin-terugkeerders die in Italië nog geen asielaanvraag hebben ingediend, moeten hun aanvraag voorleggen aan de Questura waar de luchthaven zich bevindt (p. 23 van het SFH-rapport, augustus 2016). De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij onredelijk lang zal moeten wachten voor zij bij de bevoegde Questura een verbalizzazione kan bekomen die vereist is om toegang te krijgen tot het reguliere opvangnetwerk. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft niet op kennelijk onredelijke wijze besloten dat verzoekende partij niet aantoot en uit de toonaangevende rapporten niet kan worden geconcludeerd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten. Er zijn dan ook afdoende garanties voorhanden, in tegenstelling tot wat verzoekende partij aangeeft. Inzonderheid kan worden gewezen op de talrijke rapporten waarnaar de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de in casu bestreden beslissing verwijst.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Om die reden kan al evenmin worden aangenomen dat er sprake is van een schending van artikel 4 van het Europees Handvest.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC